

מד:

עין משפט
נר מצוה

במי שנותניו בהם שבועים שנה. חצי"ג דהאי קרא חתפלת משה
כתיב מחתמא דוד אחרי שמלכו שמי כך אבל משה מלכו
שמי יוסר:

בעי מיניה טרב יוסת. אר"י נדראה ששאלו הלכה כרבי או כרשב"ג
והשני להלכה בשבועים:

דעתן מי שיקח ושנה ב' הקס
ה"ר משה דנהגספרוס
וסנהדרין פל: יוספ מוקי לה אפלו
כרש"ג ועבירות מחזקות ואמר
ר'י דע"ג דלויכא מנח' הס
דאמר עבירות מחזקות מתוך לשון
ההשגה ששמע ליה לרב יוספ
דקסבר מלקיות מחזקות נגדאה לו
דיוקא דלא נקט מי שנקא וסנה
אלא לאשמעינן דלירי עבירה
שיש בה מחזקות ואפי' אח"ל דקסבר
עבירות מחזקות שמה סבר
רב יוסף דכופה לריבה התראה:
ושור

תוספות ישנים

[illegible]

תום' חד מקמא'

[illegible]

ל בתוך עשר שנים אע
וא משבתה פירש אפילו
היה פירש דלאחר עשר ש
"ה" לאחר כמה שנים ו
שאת דקסיי ואמר ויצא
נא עקור ולא שייך למי
מהכניסין לה למיפס מ
אה כחמת טענה דלדע
חר עשר שנים מפקנן
ר אבל כלא כתובה

[illegible]

הבא על יבמתו פרק ששי יבמות

חוצצתם. נעשה לו זכרות: נוקדצתם. נעשה לה נקבות כמו אני קרתי ושמימי מים (ישעיה לו): אין לה וולד. קרא ימירל הוא דהא חציב עקרה: לא שגו. שדוהה עשר שנים: משה עיבורים. כ"ו חדשים לימי הולד ואחד לכל עיבור ויציור לימי טומאה וטהרה לראש מחצערת סמוך לו וספה: שלש פקידות.

פוקד העקריות לשמוע תפלתו ברי"ה
 וגזר עליהם הרי"ן: להני כללי. דקאמר
 כל דורות של עשירי שמי שנים ומחלה
 שיימין: ודלמא אידי דלא זכיא.
 ולא תטול כתיבה: כיין דלא מופקדא
 אפריו ורביה. לא לאיפת לא ולא
 ענש לה קודשא בריך הוא על
 עוונתיה: איני וסא אמרו ליה כו'.
 אמרני פריך דקמי יסא אחרת שמה
 לא וזה להבנות ממנה ויזכה להבנות
 לא השני: סופיניסא. חולי מעשי
 השתן ואדם נעקר הימנו: כסולא
 ידקא. ידוק כקף חמר: שניש לא.
 דסומקוס עקרה: הי מינישו
 אריניסא. אינו מהמשניות נשנית
 אחרונה דנשמך עלה אכלתא דמר
 ומר דכל תל וחד הדר משטתיה
 קמייתא ונקט שיטתיה דחבריה
 ובתרייתא עיקר דהדור דכו
 כור נוקרתם וכתיב
 אביכם ואל שרה
 אמר רבה בר אבוא
 היתה שנאמר ויהי
 אפי' בית ולד אין לה
 ת דרב שמואל בר
 א שנו אלא בדרות
 מרובות אבל בדרות
 מועטות שתי שנים
 יבורים רבה אמר רב
 שלש פקדות ידאמר
 רחל וחנה אמר רבה
 רב חמנ' מאן רבין
 ו כהם שבעים שנה
 זכיא אידי כיין דלא
 ליה רבנן לר' אבא
 זאי הוו לי מקמייתא

מקמימית: אמר על חמור
אלמל מתימלל קימיתל אחריתל
דחיל מעשל בפור ימיו של רשכיל
היל מדקל מסכיל עליה ר' יוחנן
סחיל אמורל וסוף הלגחיל וסול
רלח לת המעשל: דלחית מחוקול.
דכי יחכיל דלשל מוחוקל ב'ג'
פעמיס כן היל מוחוקל בשלס
לחיותיל: נכפיל. חוליל: איסורל
וסכנותיל: שלס חוקל בשני פעמיס
והלשיל יתן דלחית ממנה הילל
מילל שלל צומנה ולינה דוחה
לת הסכת: וסכנותל. סכנת
נפשות: סכנל עלל איכיל. על לל
דרכ יחקל דלמר משמיל דרכי

יוחנן כהלת ימינו הוא דהוא חזקא
כנסתים. כנסתא נפשו: אבין
דנפסא. מה שאמר אבין משום
 רבי יוחנן יש לסמוך עליו: ישנו
 כחורס. חזר על תלמודו. לשון
 אחר מאי כל שעה לפני רבי יוחנן
 ואם חור זו רבי יוחנן משום דבר
 שאמר תהלה שמוע אבין וחור דבר
 הוא זו אכל רב יצחק אינו מאי
 לפניו ופעמים ששמע דבר מרבי
 יוחנן ויחזר חור זו רבי יוחנן והוא
 אינו יומע: **דאירסא.** השליש
 ומת: אי גמי. דנפסה וסלק לדיקלה
 ופסל ומת לח"ד עמין גורס לא הומוקה
 זו שהרי מעניינא לא גרס לו שימות
 שהרי לא מת מחולי: ה"ב ציטו
 מיניה אומר יוסף הלכה כרבי ואמר
 לי אין הלכה כרשב"ג ואמר לי אין
 הלכה אחיד בי. שאמר מרבי יוסף
 אסור הלכה כרבי ואמר לי יוסף
 ופעם אחרת שאמר לי אס הלכה
 כרשב"ג ואמר לי הלכה וכמדומה
 אני שחזק בי: ה"ג אמר ליה
 תתא לא תאמר לך דאמר

ש שסתמה כרבי דליכא מילתא דמחוקקין לה בחרי יומי ואיכא
 לכתובים: **נישואין הא דאחרן**. דקמא לן תנא דידן כרבי
 חור וחסא בשלישית דמחוקקין ליה כרשיעא מחרי יומי שלקא:
 קובעת

עשר אלה שהם בני עובר תצא משלישי בלא תכרחם. ודאיתן עליה מיתה דאשה אל מפקדה
מה ששנינו בגורמים) ויולד לפקדן למשה ואשהו יצאה כתובתה מאחריה. ומה
נחת באתה וזה אל מפקדו ויולד מפקדו משה ואד"א אל מפקדו משה אחתה קדש
המשה ואשהו קאמי' מאה ע'יה נחת באתה ולמשהו אשתא קדש אל מ' ורשעתי אל
הששים ביה ויברך אל היה צורך לטעם מאה ע'יה נחת באתה וכלהו ביה איה קדש ואל
ועוד ישי להעמיד משנת גורים בבית מחסה טענה ולפיקח היה צורך לטעם שבא ע'יה נחת
רב אחא שכתבוהו. וישי למש' שיש' מ' שאפור ש'יון ש'יוני ואלו נחת מ' מה ששני יול
דא מ'טוס טענה וסאק ע'יה נחת באתה מ'טוס ואלוהו איה מ'טוס ואלו ורשעתי אל
נזקק ענה ומאפינן לה מ'טו דא' צ'י'א אמרה איה ור' חזק. ואלו דא' רשעתי עליה ב'טו' גורים
מ'טוסה ור' חזק ורשעתי:

מסורת הש"ס

[illegible]

נדה אור השלם

1. הביטו אל אברהם
- אביכם ואל שרה
- תחוללכם כי אחרי
- קראתי ואברהם
- וארבעה ישיבו נא
2. ותחי שרי עקרה אל
3. לה ולוה נבראתי יא
4. ימי שנותיכם בהם
- שבעים שנה ואת
- נבחרת שמונים שנה
- וירדכם עמל ואן כי יז
- חשי ועפעה תחליט י
4. כי בעל התכבד בעל
- הכסף ויתרוך דעת
- התכבד תחיד כעליו

גליון הש"ס

שם א"כ דאיינע וועג.
 טיין לקמן דף קה פ"א
 ונמו' סס ד"כ קטע:

מוסף רש"י

איעקער מופקיה דרב
הונא, שהיה מאריך
בדרשיו יתירים למי הנזים
ומעמידים עליון יעקרים
בדמיון בנכונות (ומה):
לעיל טו. מי שלקה
ושנה, שקה שתי פעמים
על שתי פירות (שמהרין
פ. 90)

יום' חד בקמא' (השני)

כפי הרב אלפסי ל' ובראש
אמר ר' חזקיה אלא ר' חזקיה
אמר מינה לא היה
אורי צריכה למיזב מיניה.
אמר ר' אבהו אמר ר' אבהו
נזקא מינה שריא עקבה
וסתוביה ומעניה שריא
משאר נשים ויפוש לה
אצריהא אמר ר' חזקיה
אמר ר' חזקיה אלא
בראיה אם היתה אצרי
דיונה אצריהא שריא
היא רחץ לא במקוניה לא
והוה מפרש' אצריהא
ואצריהא לרשמי' לא
דאמר חזקיה אמר ר' חזקיה
אצריהא אורי מינה אלא
היא בחורה ואצרי אורי
היא נאמנה לא היה
דאין לא משכבה
שחזקיה אמר ר' חזקיה
היה לרשמי' מינה. אלא
אין מקבלי אצריהא
מינה לא בחמהא
אמר ר' חזקיה. ואלא ר' און
אם נאמנה לא [ואנשים]
לרשמי' חזקיה אמר ר' חזקיה.
אליא אמר ר' חזקיה
עשר אם שחחתי עמי
שעליי. וסתוביה
בלחמי עשר אלא בחזק
עשרי לא היה בחמה
עין יבנה לבימה יבנה.

הוא לא יפסיק את
אפרה ורבי. איך לעזרי
והן דרך בקשה שמה עניה
לא עניה נחמה באחר לחברי
זי לך מן היהודים קאי אבל
לכא הולכתא דלא מספרת.
מה באחר זה שלא כדברי
הדק עמה דמי ולפיכך אי
השמים בני ובניך שאני
עריך הביאור למדק להאי